

© 2020 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEAGU, MARINA

Anatomia unei inocențe furate / Marina Neagu. - Domnești :

Quantum Publishers, 2020

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-8862-85-9

821.135.1

Anatomia unei inocențe furate

MARINA NEAGU

CAPITOLUL I

Șase ani mai târziu.

Ar fi putut să o învinovățească. Ar fi vrut să o facă, dar memoria mamei sale întinsă pe patul de spital – o fință atât de firavă, doar o umbră a femeii care fusese cândva –, pune stăvilă reproșurilor. Își petrecuse copilăria asaltată de întrebări legate de identitatea tatălui ei și, în urmă cu câteva luni, înainte ca singurul părinte pe care îl cunoscuse să piardă ultima bătălie în lupta cu boala nemiloasă, i-a fost destăinuit secretul. Alături de o rugămintă, o scrisoare i-a fost înmănată.

— Promite-mi că îl vei căuta, i-a șoptit Monique, agățându-se cu o surprinzătoare forță de fiica ei. Promite-mi!

— Îți promit, mamă!

Chiar înainte ca ultima suflare să-i scape printre buzele palide, femeia i-a destăinuit copilei sale că o altă misivă a fost expediată tatălui.

Annja a descoperit astfel că era rezultatul unei aventuri pasionale de o vară. Mama ei, la frageda vârstă de 17 ani, aflată în vacanța de vară la o prietenă aparținând unei familii înstărite, s-a îndrăgostit de unul dintre ajutoarele care se ocupau cu întreținerea spațiului verde de pe proprietate. Chiar dacă nu era cu mult mai în vârstă decât ea, tânărul dispunea de suficientă experiență în

păcerile cărnii; astfel încât s-a folosit de toate avantajele pentru a o cuceri. Relația a decurs lin, apoi din ce în ce mai pasional timp de două luni. Spre finalul vacanței, când trebuia să se întoarcă la școală, tânăra, amețită de fiorii primei iubiri, a descoperit că poartă în pânțe fructul pasiunii cu acel bărbat. Fericită, sperând că iubitul va decide să o urmeze și să pornească împreună pe drumul vieții, l-a anunțat că urma să devină tată. Însă avea să descopere atunci că, în afară de pasiune, nimic altceva nu-i mai unea.

Bărbatul aflate între timp că tânăra nu era odrasla mult iubită a vreunor bogătași – motivul care-l determinase la început să lupte pentru a o cuceri –, așa că i-a declarat tinerei că povestea lor luase sfârșit. Planurile lui de viitor nu includeau o fată săracă și un prunc nedorit. Avea altele, mai mari, și neapărat voia să lege o căsătorie cu cineva de familie bună.

Lumea lui Monique se prăbușise în acea noapte. Cu banii pe care bărbatul îi dăduse pentru chiuretaj, strânși în pumn, a plecat fără să mai arunce o privire înapoi. În acel moment a decis că va păstra copilul și niciun bărbat nu o va mai păcăli vreodată. Și-a dedicat întreaga viață fiicei sale, luându-și câte două slujbe deodată, până ce boala a răpus-o.

Annja a petrecut ore în șir încercând să adune informații despre omul care-i era tată. Nu era surprinsă să afle că bărbatul se afla deja la a doua căsătorie. Prima nu fusese chiar ce își dorise el, dar cu a doua a nimerit mult mai bine. De această dată, visurile domnului Martin Palter se realizaseră, actuala nevastă provenind dintr-o familie care nu cunoscuse niciodată sensul cuvintelor fonduri insuficiente. Aflată, la rândul ei, la a

două căsătorie, Patricia Sonder – Palter avea deja trei fii, cu vârste între 20 și 24 de ani, și o fiică de 18 ani, toți rezultați din relația precedentă.

*

După ce primise scrisoarea care-l informase despre existența unei fiice, domnul Palter a avut șocul vieții sale. Banii proveniți din căsătoria în care se afla acum l-au ajutat să descopere date despre viața Annei și, spre surprinderea tinerei, a contactat-o telefonic. Ce-i drept, doar o singură dată, pentru a-i comunica adresa la care locuia și unde o aștepta, nerăbdător s-o cunoască.

*

Nimic din ceea ce fusese odată nu mai putea fi găsit în tânăra din prezent. Fizicul pierduse rotunjimea obrazilor adolescenți și formele pline ale corpului.

Totodată, speranțele Annei de a urma studiile unei universități, anihilate într-o noapte de groază, cu șase ani în urmă, i-au maturizat fizionomia, astfel că, dacă s-ar fi încumetat să privească fotografii din trecut, nici măcar ea nu s-ar fi putut regăsi în chipul ce surâdea timid din albumul cu memorii. Imediat după evenimentul fatidic, trăise cu teama că va ajunge un recipient construit din oase, învelit în carne și sânge, dar vid pe interior.

Cu toate eforturile de a bloca amintirile acelea, mintea se întorcea împotriva ei și îi descoperea temerile, înghețându-i fiecare fibră a corpului. Lungi sesiuni de terapie au ponderat, cu timpul, scenele ce o asaltau în timpul nopții. Au convins-o că, dacă există coșmaruri ce pot deveni reale, atunci cine poate susține că visele frumoase sunt imposibil de adevărate? Dar tânăra, a cărei minte ageră fusese cândva remarcată, dispăruse cu totul. Acela Annja nu mai exista, în locul ei rămânând doar o

amintire a unor visuri despre realizări mărețe.

Totuși, speranța că poate, cândva, avea să-și depășească temerile, că va putea privi spre viitor cu un zâmbet care să-i lumineze chipul și inima, a luat încet naștere în sufletul ei. Mult timp i s-a părut că a fost nevoită să se despartă de ea însăși. Se simțea precum un râu care își curgea existența, pietrele pe care apa le întâlnea în calea ei fiind circumstanțele pe care urma să le întâlnească, la rândul ei, în viață. Se lovise cu furie de câțiva bolovani. O răniseră adânc, dar, asemenea apei, încă putea să-și urmeze cursul, doar traseul i se schimbaseră. Viața Annei întâlnise multe piedici, fiecare dintre acestea cauzând valuri ce îi influențaseră evoluția și chiar mentalitatea. Valuri suficient de mari ca să o modifice cu totul. Dar anii au trecut, viața a continuat, și s-a obișnuit cu gândul că noi pietre i se vor pune în cale, încercând să-i oprească înaintarea. Și-a promis să le depășească pe toate și să găsească în sine tăria de a le escalada, chiar dacă urma să fie nevoită să se ascundă în spatiele unei măști.

Doc, s-a gândit tânăra, zâmbind cu afecțiune amintirii bărbatului care reușise, prin blândețe, răbdare și afecțiune să o ajute să depășească tragediile care marcaseră viața ei de până acum. O văzuse în cele mai cumplite momente ale ei și o făcuse să nu-și piardă acea rază de speranță că eforturile ei vor fi răsplătite cu un viitor pentru care merita să trăiască.

La început, Doc fusese doar martorul ființei sfâșiate, lăsată la marginea unei străzi după o noapte de groază. Apoi a devenit medicul psihiatru care a reușit să o țină pe linia de plutire. Lunile au trecut, s-au transformat în ani, iar sesiunile de terapie au depășit limita doctor-pacient,

devenind întâlniri între prieteni. Doc era un confident, un susținător, umărul puternic de care s-a sprijinit când moartea mamei ei a amenințat să o răpună din nou. Doc nu a judecat alegerile pe care Annja le-a făcut și a înțeles motivele pentru care ea a dorit să păstreze sub tăcere clipele ce îi mutilaseră spiritul. A recunoscut în dorința ei de a-și proteja mama singura motivație care îi dădea forță să înfrunte o nouă zi.

Chiar dacă cei zece ani diferență de vârstă ar fi putut fi considerată o piedică, relația dintre cei doi a evoluat lin. Annja nu a fost surprinsă să descopere că sentimente de altă natură începeau să vibreze în inima prietenului ei. În urmă cu câteva luni, Doc i-a destăinuit iubirea. Răbdarea, încrederea și totala transparență pe care bărbatul i-o oferise în toți acești ani au determinat-o pe Annja să-și permită să-l vadă cu alți ochi. Noua relație nu îi aducea acea satisfacție fizică de care se bucurau alte cupluri în intimitate, dar faptul că nu sucombuse groazei, că putuse accepta atingerea unui bărbat, i-a întărit încrederea în ea și a adus cu sine o nouă speranță: aceea că, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, va reuși să depășească acel prag care i se păruse imposibil de trecut.

Vestea că tânăra dorea să-și întâlnească tatăl a inițiat prima discuție contradictorie dintre cei doi. Pentru prima dată, Doc s-a arătat nemulțumit de decizia ei. Faptul că ea dorea să străbată țara pentru a cunoaște un om ca acela i se părea inacceptabil. Însă profesia, sau poate afecțiunea și devotamentul cu care o înconjurase pe Annja în tot acest timp, i-au slăbit încăpățânarea. O săptămână mai târziu, Annja se afla în fața casei celui care, biologic, îi era tată.

Promisiunea făcută mamei era unicul motiv pentru care Annja se găsea acum, cu vechea ei mașină – singurul lucru pe care îl mai avea de la femeia ce-i dăduse viață – în fața unei curți imense, străjuită de porți mari din fier. Erau deschise, de parcă i-ar fi așteptat sosirea.

A continuat să avanseze pe drumul în pantă suficient de lent, încât să observe eleganța cu care fiecare spațiu verde era îngrijit. După un timp, ce i s-a părut mult mai lung decât ar fi anticipat la prima vedere, în fața ei s-a deschis o imagine de vis.

Scăldat în lumina amurgului, peisajul părea ireal, potrivit imortalizării într-o carte poștală pentru turiști. Culorile cerului, pictate într-un roșu închis, dansau printre firisoare subțiri de nori, împletindu-se cu slabe raze aurii. Alea se deschidea într-o poiană largă, întinsă cât se putea vedea cu ochii. Pomii care-i ghidaseră drumul se despărțeau către stânga și dreapta, străjuind alte alei ce se întindeau ca niște raze de cerc. Din mijlocul gazonului larg și perfect întreținut, umbra unei clădiri se înălța pe cerul ce promitea să devină ca de ebonită. Zidurile albe tronau ca niște mândre santinele, dominând prin grandoarea lor alte câteva clădiri ce se puteau observa de-a lungul unor potecuțe străjuite de pomi.

Preț de câteva bătăi de inimă a stat nemișcată, până a reușit să se desprindă de magia priveliștii ce i se arăta. Oricât de fermecător ar fi arătat totul, știa că în spatele porților se ascundeau secrete. Era ca o lege nescrisă. De cele mai multe ori, bogăția aducea laolaltă caractere dubioase, afaceri necurate sau criminali în costume de firmă.

Nu căuta să te lași cucerită de tentațiile materiale.

Încearcă să privești dincolo de aparențe și să descoperi calitățile morale ale celor pe care îi întâlnești de-a lungul vieții, apoi străduiește-te să fii tot ceea ce admiri la ceilalți, îi spusese mama ei cândva.

Luminile aprinse în toate încăperile imobilului și rândurile nesfârșite de mașini parcate îi indicau tinerei că nimerise într-un moment prost. Să aduci o veste care poate schimba cursul vieții unei întregi familii era suficient de grav. Să îți faci cunoscută prezența când persoanele în cauză aveau casa plină de musafiri, mult mai complicat.

Măinile i s-au strâns pe volan, iar fruntea s-a aplecat, sprijinindu-se pe brațele întinse. Judecând după numărul mare de autoturisme aflate în fața ei, Annja a dedus că locuința trebuia să fie destul de aglomerată. De altfel, putea vedea numeroase persoane care intrau și ieșeau pe ușile larg deschise ale casei. Agitația aceea îi dădea senzația unui roi de furnici ce se deplasa haotic dintr-un capăt în altul al peluzei. Sonoritățile vocilor antrenate în conversații animate, însoțite de rafale de râs, se întrepătrundeau cu acordurile muzicii răzbătând din interiorul imobilului.

Cu motorul încă pornit, indecisă asupra hotărârii pe care trebuia să o ia, și-a ridicat capul și a privit cerul. O lună subțire cât un vârf de unghie zgâria văzduhul, aruncând raze palide, subțiri, printre stelele abia apărute. Ochii i s-au umezit când amintirea ultimelor clipe alături de mama ei i-au revenit în minte. Privea într-un punct fix în vreme ce mâna timpului împingea secunde, una după cealaltă, în succesiunea lor regulată. A alungat slăbiciunea și s-a îndreptat de spate, promițându-și să privească spre viitor. Nu știa ce o așteaptă, dar era tânără,

avea o minte pe care profesorii o catalogaseră cândva drept ageră, posibilitatea de a-și modela singură viitorul și un iubit care fusese de acord ca ea să-și satisfacă acea curiozitate ce nu-i dăduse pace în ultimele luni.

A oprit motorul. Un nor de fum a tâșnit din gura țevii de eșapament și s-a desfășurat în panglici negricioase ce se destrămau rapid în bătaia vântului, pierzându-se în noapte și atrăgând atenția câtorva dintre persoanele ce se aflau în curte.

Și-a scos telefonul din buzunar, a potrivit căștile și și-a selectat folder-ul cu muzică. Avea nevoie de alte câteva minute în care să se separe de realitate. Pe acordurile energice ale formației AC/DC, s-a întins să-și ia geanta așezată pe scaunul din dreapta, Highway to hell acompaniindu-i mișcarea. Când melodia s-a apropiat de sfârșit, a coborât din mașină și s-a îndreptat spre portbagaj, surprinzând cu privirea câțiva tineri adunați într-un grup pestriț. Curioși, ochii necunoscuților o cuprinseseră întrebători, urmărindu-i fiecare mișcare. A încercat să-și păstreze calmul, deși mâinile începuseră deja să-i tremure.

Chitara își ascuțea acordurile finale, acoperindu-i anxietatea ce atinge cote din ce în ce mai ridicate. Pășea într-o lume total necunoscută, și emoția făcea ca inima să-i galopeze în piept cu viteza luminii. Cei pe lângă care trecea continuau să îi urmărească fiecare pas al avansării nesigure.

Cu privirea încă fixată pe clădirea imensă, nu a observat obstacolul format din două dale suprapuse. Un icnet i-a scăpat când degetul mare a lovit cu putere una dintre bucățile de beton. Geanta i-a alunecat de pe umăr, bareta smulgându-i căștile din urechi și gulerul

tricoului. A auzit pârâitul materialului înainte ca ochii ei panicați să trimită mesaj creierului că rămăsese în mijlocul curții, cu jumătate din bust acoperit doar de textura fină a unui sutien aproape transparent.

Grozăvia a ceea ce tocmai s-a petrecut a imobilizat-o, ținând-o fixată în loc. Atenția acordată de cei din jur a agravat situația, căci îi sporeau starea de confuzie și agitația. A realizat că, într-o clipă, tot ceea ce învățase de la Doc era complet uitat. Sistemul ei de apărare, prins cu nădragii în vine, s-a împiedicat și a sucombat în fața rușinii.

And I'm going down... All the way... I'm on the highway to hell, s-a auzit vocea din căști.

Și-a înghițit nodul din gât ce părea gata să o sufocă și a ascuns rușinea în spatele voinței, pregătită să preia frâiele. Și-a înnodat – deloc atractiv – tricoul peste umăr, redresându-se și acoperindu-și pielea expusă cu rămășițele de material. Cu muzica oprită și căștile îndesate înapoi în buzunar, s-a repus în mișcare, dar o voce a făcut-o să se oprească din nou.

— Dacă-mi promiți că îmi vei găti o cină în viitorul apropiat, te ajut să-ți cari bagajele.

S-a răsucit pe călcâie, ignorând pulsațiile dureroase din degetul buclucaș, și l-a studiat pe cel ce i se adresase. La doar doi pași distanță de Annja, părând că tocmai se desprinsese dintr-un grup numeros de băieți și fete, se afla un individ ce o privea de la o înălțime de peste un metru și optzeci. Nu reușea să-i distingă prea bine chipul, dar tot nu a pierdut din vedere că un ochi părea să îi clipească permanent. Arăta atât de stupid, continuând să-l închidă și să-l deschidă fără oprire în timp ce rânjea, încât tânăra avu senzația că individul poseda un tic,

nicidecum că încerca să pară ca unul cu vino-n coace.

— Când îmi e foame, obișnuiesc să-mi fac un sendviș. Dacă am ovare, nu înseamnă neapărat și că știu să gătesc, i-a răspuns, încercând să-și reia drumul.

— Atunci, îți vei căra singurică geamantanul. Să sperăm că vei reuși să ajungi în casă cu toate hainele pe tine, a rânjit încrezut tipul.

— Vezi chestiile astea mici, rotunde, ce se învârtesc pe asfalt? l-a întrebat, rulând bagajul din față în spate. Se cheamă roțițe. Le-au adaptat ăștia la gențile de voiaj de ceva vreme deja. În cazul în care nu ai aflat până acum, nu mai avem nevoie de testicule să le putem căra.

Nu a mai așteptat replica pe care, cu siguranță, tipul dorea să i-o servească. A dat să-și vadă de drum, dar o mână i s-a înfipt în umăr. Reacția i-a fost mai rapidă decât imboldul de a asculta de rațiune. Și, pentru că mintea încă îi funcționa în acel mod analitic ce atrăsese, cândva, atenția cadrelor didactice, i-au trebuit doar câteva secunde să calculeze unghiurile mișcărilor, în funcție de diferența de înălțime dintre atacator și ea, pentru a ști ce trebuie să facă. Eliberându-se de genți, s-a răsucit cu o mână fixată pe brațul ce încerca să-i stopeze înaintarea. Cât ai clipi – probabil nu atât de des pe cât o făcea oponentul ei –, tipul se afla în genunchi, cu brațul răsucit la spate, foarte aproape de a-i sări din umăr.

Primul lucru care a atenționat-o că reacționase pripit a fost respirația greoaie a individului, însoțită de sunetul scăpat din gâtulejul lui panicat. Postura jalnică în care îl forțase să se chircească, cu nasul aproape atingând dalele de piatră, a făcut-o să revină la realitate. Gestul putea să atragă atenția asupra ei mai mult decât era necesar.

Cu coada ochiului a sesizat că întreaga curte părea